

pod okni, kjer kamnit opas
sijal je v jutranji sivini;
zavil se v plašč je, na obraz
nataknil je svileni krinko —

in se naredil mrtvega . . .
In zapenilo se je vino . . .
Krvavo krsto zvekla sta
skoz hišni vhod dva harlekina.

Nad čelo, belo in voščeno,
križaje se, sta se sklonila,
s kladivcem masko iz satena
k pokrovu krste sta pribila,

in prvi — piskavo zavil
je nad mrtvakom na svireli;
in drugi — mrtveca ovil
je s kito ljubljenih kamelij.

Kot vino v kad podstavljeno
je brizgala krvava rosa,
ko sunil žezlo mu v telo
je žezlonosec dolgonosi.

München, 1906

Innokentij Annenski

LOK IN STRUNE Tesnobna mora težkih sanj!
Višave v soju motne lune!
Veliko let te že poznam,
a nisem te še videl, struna!

Kdo naju vodi? Kdo prižgal
je lučki žolti na baržunu . . .?
In lok v trenutku je spoznal,
da ga nekdo je združil s struno.

»O ti si, ti! Povej le to —
 čeprav je noč — si me spoznala?«
 In struna k njemu se tesno
 privila je — in vztrepetala.

»O zdaj ne bova se, kajne,
 nič več razšla, nikdàr ločila? . . .«
 In struna pela je: *ne, ne* —
 srce pa se je žalostilo.

Umolknil lok je. Le odmev
 ponovil strune je zvenenje . . .
 Kar se ljudem akord je zdel —
 za njiju je bilo trpljenje.

In človek vse do jutra ni
 pogasil sveč . . . Vso noč sta igrala . . .
 Ko sonce vzšlo je, brez moči
 na črnem žametu sta spala.

Vjačeslav Ivanov

LA LUNA SOMNAMBULA Spiš v belem siju lune. Nikar, nikar ne dihaj!
 Naj žarki dihajo, naj šepetajo tiho,
 naj luna kliče, vabi, naj v lahkoprstem spanju
 objema tvojo dušo ljubeče kakor sanje.

Svet trdno, trdno spi. Endimiona vabi
 in kliče lunin lik; odziva v snu se slabo
 Endimion . . . Ločitvi njuni le slavec prisostvuje,
 ki v spanju čudežnim glasovom prisluškuje.

Tišina je prepolna dražljivega iskanja.
 V odprti duši struna Eolova odzvanja
 in tankočutna Luna v odgovor le zastoka,
 pretrgano, tožeče — in umolkne . . .